

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא פו.

עין משפט
נר מצוה

ח א מ"י פ"ג מהלכות
טומאת צרעת ה"ו
סמג עשין רלד:
ט ב מ"י שם הלכה ט:

מוסף רש"י

אם בהרת קדמה לשער
לבן טמא. דהנא כמי
קרא שער לבן צבהרת
(כתובות עה) דשער לבן
מקימני טומאה וכוון
שקדמתו צהרת, דכמי
והנה נפק לבן צבהרת (נדח
י"ט). ספק. אם זה קדם אם
זה קדם (סנהדרין י"ט).
אנפקא. וכו רביעית וכן
שם הכלי (גיטין ס"ט).

ואיתסי. (נעיל) והא לחזינהו לעיניה דהו ממחרן לפי שעדיין
היה ניכר אי נמי לאחר זמן סיפר לו כך:
אוקמינהו (א) לפני התיבה. שלשתן כדלריש צמרשם (ד) דצתענית
לכור יורדין לפני המזבח שלשה כדכתיב (שמות י"ז)

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

וידי משה כצדים וזהו וכוונתו:
אחתינהו רביי וכוונתו.
וא"ע דתני צמגילה

(דף כד: ושם ד"ה כשמה) אין מורידין
לפני המזבח לא מאנשי חופא ולא
מאנשי בית שאן שקויין לאלפין עיינין
ולעיינין אלפין ור' חייל לא היה יכול
לומר ומכתיב כדלמך התם ה"מ היכא
לדפסך צלמך הכא לא הוה אפסך
צלמך: **רבי שמעון בן חלפתא**
בע"ז בשר הוה. משום ר' אלעזר צר'
שמעון דהוה בעל צמר נקט נמי
האי עובדא ומה שהמתין עד כאן
לפי שכל דבר דבוק לחזירו עד כאן:
דאי אמר להו קדימו ואייתי צ"ב
אמרו ליה לא. פי' אי אמר

קדימו להסיס מעלות השחר דאייתי
לכו ריפתא ואנפקא ולא תצטלו
ממלאכתם אמרי ליה לא אלא צהנן
החמה נאכל ואח"כ נעשה מלאכתנו
ואית ספרים דגרסי דאי אמרי להו
קדימו ואתי צמרייכו אמרי ליה לא
וה"פ פועלין היה להם לאכול ריפתא
או אנפקא צמיתו של צמרייכו קודם
שיעשו מלאכה ואם אמר להם אל
תצטלו אלא לכו עתה צדקה כל
זמן שאין המאכל מוזמן ושם צמית
לכס ריפתא ואנפקא אמרי ליה לא
אלא עתה נאכל צמית וכן לגירסא
ראשונה יש לפרש כן:

נראין

במתיבתא דרקיעא א"ם ב' בהרת קודמת לשער לבן טמא ואם שער לבן קודם
לבהרת טהור ספק הקב"ה אומר טהור וכולהו מתיבתא דרקיעא אמרי בטמא
ואמרי מאן נוכח נוכח רבה בר נחמני דאמר רבה בר נחמני אני יחיד בנגעים
אני יחיד באהלות שדרו שליחא בתריה לא הוה מצי מלאך המות למקרב ליה
מודלא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה אדהכי נשב זיקא ואויש ביני קני סבר
גונדא דפרשי הוא אמר תינה נפשיה דההוא גברא ולא ימסר בידא דמלכותא
כי הוה קא ניחא נפשיה אמר טהור טהור יצאת בת קול ואמרה אשריך רבה בר
נחמני שגופך טהור ויצאתה נשמתך בטהור נפל פתקא מרקיעא בפומבדיתא
רבה בר נחמני נתבקש בישיבה של מעלה נפקו אביי ורבא וכולהו רבנן
לאיעסוקי ביה לא הוה ידעי דוכתיה אולו לאגמא חזו צפרי דמטללי וקיימי
אמרי שמע מינה התם הוה ספדוהו תלתא יומי ותלתא לילותא נפל פתקא כל
הפורש יהא בנידוי ספדוהו שבעה יומי נפל פתקא לכו לביתכם לשלום ההוא
יומא דנח נפשיה דלייה זעפא ורדי לההוא טייעא כי רכיב גמלא מהאי גיסא
דנהר פפא ושדייה בהך גיסא אמר מאי האי אמרי ליה נח נפשיה דרבה
בר נחמני אמר לפניו רבונו של עולם כולי עלמא דידך הוא ורבה בר נחמני
דידך את דרבה ורבה דידך אמאי קא מחרבת ליה לעלמא נח זעפא רבי
שמעון בן חלפתא בעל בשר הוה יומא חד הוה חמימא ליה הוה סליק
ותיב אשינא דטורא אמר לה לברתיה בתי הניפי עלי במניפא ואני
אתן לך ככרין דנרד אדהכי נשבא זיקא אמר כמה ככרין דנרד למרי
דיכי: הכל כמנהג המדינה וכו': הכל לאתויי מאי לאתויי באתרא דנהיגי
מכרך ריפתא ומשתה א' אנפקא דאי אמר להו קדימו ואייתי לכו אמרו
לו לא כל כמינד: מעשה ברבן יוחנן בן מתאי שאמר לבנו צא
ושבור וכו': מעשה לסתור חסורי מחסרא והכי קתני ואם פסק להן מזונות
ריבה

רוח זה: (א) אנפקא. כלי מחזיק רביעית: מעשה לפסוק. וכי דרך בני אדם להציב
צרישא הכל כמנהג המדינה ותנא מעשה אפילו אתה עושה להם כסעודת שלמה כו':

ריבה

ה"ג חכים איתקרי רבי לא אסקרי: (א) ספרא דרסם הראשון. שהרואה
הקב"ה (ב) דור דור וסופריו דור דור ודורשיו דור דור ומכמני: **רבי**
ורבי נתן סוף המשנה. כל זה כמוז לשם: **סוף המשנה.** סוף מנא"ס.
עד ימיהן אמרו איש את דבריו צבית המדרש והיו תלמידים גורסים

שמועה שמועה לצדה ולא היו
מסכתות סדורות וסדר (א) וקצן על
הסדר והס כללו האמור דורות
שלפניהם וסדרו את המסכתות
ואחריהם לא יוספו אלא מעט:
סוף הוראה. סוף כל האמוראין. עד

ימיהם לא היטה גמרא על הסדר
אלא כשהיתה שאלה נשאלת צטעס
המשנה צבית המדרש או שאלה על
מעשה המאורע צדין ממון או איסור
והיתר כל אחד ואחד אומר טעמו ורצו
אשי ורבינא סידרו שמועות אמוראין
שלפניהם וקצבו על סדר המסכתות
כל אחד ואחד אלא המשנה הראיה
והשניה לה והקשו קושיות שיש להשיב
ופירוקים שראויים לתמן הס
והאמוראים שעמהם וקצבו הכל
צגמ' כגון איתציה מיתבי ורמניה
איציעא להו והמירויים שעליהן מה
שיירי אותן שלפניהן ואותן שאמרו
לפניהם הקושיות והמירויין שעליהם
לא קצבו צגמ' על סדר המסכתות
והמשנה שקדר רבי וצאו רב אשי
ורבינא וקצבו: **סימנך עד אצוא**
אל מקדשי אל. מקדשי סימנך דרצ
אשי. אציה סימנך דרבינא. לאחריהם
סימן סוף הוראה: **רבה צר נחמני.**
צר פלוגמיה דרצ יוסף: **אגז שמדא**
נח נפשיה. מחמת אימת מלכות מת:
דקא מצטלו וכו'. שנקצין אליו

(א) צניסן ותשרי לשמוע דרשות של
פסח ושל חגים וכשמצטקין שלוחי
המלך לגבות ממס גולגולת של כל
חדש ומדש אינס נמלאים צבתיים:
פריסתא. שליח: **אינקלע פריסתא.**
ללון צאותו פונדק שהיה רבה נחצא
צו: **אשקיה סרין כפי ודלויה לפכא.**
ושדים הנמונים על הזוגות מויקין
את השומה וזוגות וצני הצית לא
נתכוונו לכך: **אמרו לו.** בני הפונדק
לרבה מאי נעביד: **נגודי מנגדי לי.**
ואם יסירוני ציפורים אגלה: וערקיה
לצבא. סגר הדלת: **פרק אשיפתא.**
נפלה החומה: **אגירדא דיקלא.**

על גזע דקל קלון: **אם צהרת קדמה**
לשער לבן עמא. דשער לבן שפרח
צו הוא סימן לטומאה כדכתיב (ויקרא
י"ג) והנה נהפך שער לבן צבהרת:
טהור. לפי מה שכתוב צתורה:
גונדא. גודו של פרשים שמחפשיין
אחריה: **צפומבדיתא.** והוא ראש
ישיבה צה: **מטללי.** עושין אל
צנפיהן: **דלי זעפא.** גצה רוח
סערה: **אם דרבה.** אתה אוהבו של
רבה: **רבי שמעון בן חלפתא כו'.**
משום דאיירי צרישא דאגדתא
צבעלי צמר נקט לה: **ככרין**
דנרד. אגודות של נרד והוא עשוי
כשיבולין: **למרי דיכי.** לבעליו של
מעשה על דבריו לטומרו דקתני

(א) ג"ל דמחא, (ב) פסחים
קי: (א) מיר סה: (ב) כמיות
עה: (ב) סנהדרין פו: דהה י"ט.
נגעיס פ"ד מ"א, (ד) גיטין
ס"ט: צ"ב נ"ח: (א) (ב) ש"ן
לקף סה: (א) (ב) (ג) ה"ה,
(ו) וסדר נקצן על הסדר
כ"ל רש"י, (ח) (א) נחמיה
פרשה בשלח, (ט) (ג) וס זה
גס המוס' ד"ה אוקמינהו
שייכס לעיל, (י) ע"ה.

תורה אור השלם

1 עד אבוא אל מקדשי
אל אביבה לאחריהם:
ההלים ע"ז י

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דקא מצטלו
וכי צניסן. צ"ב ועמ"ש
(ב) צבתיים צב"צ דף קי"ז
ע"ב (מהדורות): (ג) שם
ד"ה אנפקא. צ"ב צב"צ דף
נ"ח ע"ב: (א) תוס' ד"ה
ולוקמינהו בהדי הדדי
לפני המזבח: